

Forfatter: Mynster, Jakob Peter

Titel: BREV TIL: Laub, Hieronymus FRA: Mynster, Jakob Peter (1847-12-08)

Citation: Mynster, Jakob Peter: "BREV TIL: Laub, Hieronymus FRA: Mynster, Jakob Peter (1847-12-08)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 222.
Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L0019917070000143.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Mynster, Jakob Peter, *Breve fra J.P. Mynster*,

Kjøbenhavn, 8de Decbr. 1847.

Jeg havde haabet, ved Oversendelsen af medfølgende Bog at have kunnet forestille mig Alt i Frørup i samme elskværdige Tilstand, hvori jeg forlod det. Desværre hører jeg det Uheld, der er truffet Din kiere Kone, og som i længeres. 223Tiid vil afholde hende fra med sædvanlig Troskab at kunne pleie sin Gamle. Hun og Du ere dog Gud skee Lov ikke forladte af hielpsomme Hænder; Gud lægge sin Velsignelse i Omhu og Pleie! — Det er et ret trøsteligt Ord af Frederik den 2den, at, ligesom ikke Alt indtræffer, hvad man haaber, saaledes heller ikke Alt, hvad man frygter.

Du selv har, som jeg erfarer, med Din sædvanlige Livskraft overvundet, hvad der tilstødte Dig, og saaledes vil Du kunne i en og anden stille Time forelæse Dine Kiere en og anden af disse Prædikener; og vil det være mig en Glæde, paa denne Maade at kunne være iblandt Eder, saa er det mig en Glæde taknemmelig at erindre, at det dog egentlig var af Dig, vi først lærte at læse.

Nu, Gud med Dig og Dine! Hils dem Alle ret hiertelig fra

Din gamle
Mynster.

(Til Frørup-Præstegaard i Eftersommeren 1848).

— Hvor længe jeg endog har været forberedt paa det Slag, der nu har ramt, har det dog truffet mig meget smerteligt. Deres Fader var af mine faa tilbageblevne Ungdomsvenner, som den tidligste, saa Den, ved hvem mit Hierte meest hængte. I mere end 60 Aar har jeg været vant til, ved alle mine Anliggender og Foretagender at henvende mine Tanker til ham, og skjøndt vi vare fiernede, vare vi ikke adskilte. Gud være lovet, som i Livet har skienket ham saa meget Godt, og forundt ham en bliid Hengang! Ham kunne vi unde den Ro, hvorefter han tilsidst maatte længes; men jeg veed vel, hvor meget han vil blive savnet af de Mange, der hængte ved ham, og deriblandt af mig.

Deres kiere Brev har jeg læst med dybt Veemod, men ogsaa med Trøst, fornemmeligen ved Skildringen af Deress. 224velsignede Moders Gudhengivenhed i hendes Sorg. Det er mig usigelig kiert, at jeg dog endnu engang i denne Verden fik seet min gamle Ven, og i hans Frørup, og at jeg der var Vidne til et Præstegaards-Liv, der nu vil være saa sieldent, dersom det endog nogensteds endnu findes, hvor det gamle Patriarchalske saa skjønt var forenet med al nyere Dannelse.—

— — Hvor veemodig min Glæde har været ved at læse de skønne Skildringer af den Hengangne, vil De kunne forestille Dem. Jeg har derved levende gienkaldt mig, hvad jeg forud saa vel kiendte, og kunnet forestille mig, hvad jeg ikke havde været Vidne til: den opbyggelige Maade, hvorpaa den Gamle forvaltede Sacramenterne — hvilket desværre hører til Sielighederne i Kirken. —